

خیلواکی

استقلال

www.esteqalaal.net

چهارشنبه ۱۹ فبروری ۲۰۲۵

منتشرة: مشرق

تهیه و ترتیب: استقلال- خیلواکی

انقلاب روسیه؛ رقابت لینن و ستالین در «کشتار کمونیستی»

با قیام کارگران و دهقانان در اکتبر ۱۹۱۷، «بلشویک‌ها» بر ماسکو مسلط شدند و «حزب کمونیست اتحاد شوروی» نام گرفتند. تا ۱۹۲۲ و تشکیل اتحاد جماهیر شوروی، کشور درگیر جنگ داخلی بود. در آستانه انقلاب روسیه، این کشور از مشکلات اقتصادی عدیده رنج می برد

تزار نیکلای دوم از خاندان رومانوف

و فقر و گرسنگی بیداد می کرد. تزار نیکلای دوم از خاندان رومانف‌ها، در ۱۹۱۴ روسیه را به طرفداری از اسلاو‌های صربستان وارد جنگ جهانی اول کرده بود.

ده‌ها هزار تن از جوانان روسیه در زمستان سرد این کشور در جنگ کشته شده بودند.

و جنگ به کمبود شدید غذا و سوخت در این امپراتوری دامن زده بود.

در این زمان، مخالفان اصلی جنگ، مارکسیست‌هایی بودند که در حزب سوسیال‌دموکرات روسیه گرد آمده بودند. مخالفان سیاست‌های تزار نیکلای دوم به خصوص در عرصه جنگ، تحت رهبری یک **سربازان**

امپراتوری روسیه در جنگ جهانی اول

انقلابی تبعیدی به نام «ولادیمیر ایلیچ اولیانوف» معروف

به **لینن** بودند که در آلمان به سر می برد.

آلمان که در جنگ مقابل روسیه قرار داشت، از تحریکات لینن و پیروانش به صورت جدی حمایت می کرد، چرا که لینن و جناح او، موسوم به بلشویک‌ها (به معنای اکثریت) موافق کنارکشیدن فوری

روسیه از جنگ بودند، چرا که آن را جنگی به نفع بورژواها و نظام سرمایه داری و به ضرر طبقه کارگر می دانستند.

جولیوس مارتوف، رهبر منشویک‌ها

جناح دیگر حزب سوسیال دموکرات روسیه، موسوم به «منشویک‌ها» (اقلیت) به رهبری جولیوس مارتوف، مخالف مش انقلابی افراطی بلشویک‌ها بودند. البته بلشویک‌ها در میان سوسیالیست‌های روسیه واقعاً در اکثریت نبودند، لیکن گروه کم‌شمارتر آنها نظم و انضباط سازمانی قوی داشت و در نهایت توانست گروه‌هایی از کارگران و همچنین ملوانان (کشتی‌رانان) مسلح را با خود همراه کند و در جهت اهداف خود به کار بگیرد. ملوانان کشتی کرونستات، زبده‌ترین نیروی مسلح بلشویک‌ها و در واقع نیروی ضربت لنین بودند.

لازم به ذکر است که برخلاف ادعاهای بعدی رهبران شوروی، انقلاب روسیه اصولاً یک انقلاب توده‌ئی فراگیر نبود و مهم‌ترین کانون تحریکات انقلابی، شهر «پتروگراد» (سن پترزبورگ) بود. بیشترین اعتراضات مردمی هم در این دوره، متوجه کمبود نان بود و اصولاً قاطبه مردم روسیه (که یک کشور عقب‌نگه داشته شده اروپایی محسوب می‌شد) آشنایی با اصول پیچیده مارکسیستی نداشتند. در پی اعتراضات و اعتصابات گسترده در پتروگراد، و تمرد ارتش (اردو) تزار در سرکوب اعتراضات، در نهایت با خلع نیکلای دوم از سلطنت انجامید و دولت موقت سوسیال دموکرات توسط الکساندر کرنسکی، در فبروری ۱۹۱۷ تشکیل شد.

کرنسکی موافق ادامه جنگ بود، لیکن ادامه شکست‌ها در جبهه، دولت او را تضعیف کرد. در این مقطع، لنین و طرفدارانش با شعار «پایان جنگ»، «تقسیم زمین میان دهقانان» و «سپردن کار به دست شورا‌های کارگری» سعی در راه اندازی قیام سراسری داشتند،

الکساندر کرنسکی، رئیس دولت موقت اما قیام شکست خورد و بلشویک‌ها که از سوی دولت موقت متهم به خیانت در جنگ شده بودند، تحت پیگرد قرار گرفتند.

سرکوب شورش

بلشویک‌ها توسط دولت موقت

لنین هم به مرز فنلاند گریخت. اما همزمان، سلطنت طلب‌های طرفدار خانواده تزار، به رهبری جنرال کورنیلوف، قصد سرنگونی دولت موقت سوسیال دموکرات را کردند.

کرنسکی مجبور شد از بلشویک‌ها برای مقابله با نیروهای کورنیلوف کمک بخواهد. فرماندهی «لئون تروتسکی»، انقلابی دیگری که همپیمان لنین بود، باعث شد تا ارتش

الکساندر کورنیلوف، فرمانده سلطنت طلب‌ها

سرخ کمونیست ها که عمدتاً از ملوان های مسلح تشکیل شده بود، نیروهای سلطنت طلب را شکست بدهد.

لئون تروتسکی، فرمانده ارتش سرخ

لنین در حال سخنرانی انقلابی

این پیروزی موجب شد که بلشویک ها دست بالا را در مناسبات روسیه پیدا کنند. لنین پیروزمندانه به تروتسکی در پتروگراد ملحق شد و در **اکتبر ۱۹۱۷**، قیام عمومی کارگران و دهقانان علیه دولت موقت سازماندهی شد. ساختمان های دولتی توسط بلشویک ها اشغال شد و عملاً حکومت موقت پایگاه خود را در این شهر از دست داد.

سرانجام با دستگیری الکساندر کرنسکی و اعضای دولتش در هفت نوامبر، رسماً بلشویک ها بر روسیه حاکم می شوند. بلشویک ها «شورای کمیسرها ی خلق» را تشکیل می دهند و لنین به عنوان صدر این شورا برگزیده می شود. با تصرف مسکو توسط بلشویک ها، مالکیت خصوصی برانداخته، و همه امور به شوراها سپرده شد و بلشویک ها نام خود را به «حزب کمونیست اتحاد شوروی» تغییر دادند.

تا سال ۱۹۲۲، حزب کمونیست شوروی به رهبری لنین، درگیر جنگ با مخالفان خود بود. در این سال آخرین بقایای نیروهای وفادار به تزار موسوم به **ارتش سفید** (که مورد حمایت کشورهای خارجی چون انگلستان و فرانسه) بودند، با ارتش سرخ می جنگیدند. این دوران به دوران جنگ داخلی مشهور است. لنین یک برنامه ریاضتی اقتصادی را با عنوان «کمونیسم جنگی» به اجرا گذاشت. این برنامه از جون ۱۹۱۸ توسط «شورای عالی اقتصاد» شوروی به اجرا گذاشته شد و تا ۱۹۲۱ به طول انجامید. هدف اصلی این برنامه، تامین سلاح و غذا برای ارتش سرخ در جنگ با ارتش سفید بود. کمونیسم جنگی، نارضایتی شدید دهقانان و خرده مالکان را به دنبال داشت، چرا که آنها نمی توانستند محصول خود را با پول معاوضه کنند و ...
ادامه دارد...